

Nr. 17

14. august 2016

76. árg.

Trygg í vanda

Hvat verður sagt við eina líkkistu, har ein trúgvandi mamma er skrødd burtur frá manni og børnum av einum, sum koyrði skilaleyst?

Kanska verður tað seini dagurin, at heimsins vísmenn kunnu hjálpa okkum at finna svarið. Men latið okkum leita okkum lívd undir einum gomlum orði, sum varð rætt teimum, sum vildu gerast lærusveinar. “Verða ikki tveir spurvar seldir fyri ein skilling? Og ikki ein teirra fellur til jarðar uttan vilja faðirs tykkara. Men á tykkum eru enntá øll hárini á høvdi tykkara tøld. Öttist tí ikki, tit eru meira verdir enn mangir spurvar (Matt.10,29-31). Alt lívið fer trúgvinn at standa við føvninginum fullum av gátum. Allur óndskapurin í heiminum – er hann eftir Guds vilja? Nei. Tað segði Jesus heldur ikki. Hann segði, at spurvurin fellur ikki, uttan at Gud er onkustaðni í myrkrinum og skal vita at fáa sítt burtur úr tí, sum hendir.

Tá ið spurvurin fellur, er Gud við í tí. Tá ið eitt Guds barn hoknar, hoknar tað niður í Faðirsins armar.

Og satt er tað, at “ongum er so trygt at fara, sum Guds lítla barnaskara.” Gud eirir nevniliga ikki altíð sínum. Kristna vónin er ikki nakað tryggingarfelag, men í henni eru vit viss um Guds lyftir, sum standa fóst, bæði í myrkri og á ljósum degi.

*Lyftini kunna ei svíkja,
ævig tey standa fast.
Jesus hvørt orð hevur prógvað,
tá ið hans hjarta brast.*

Gleðin í Gudi

Einaferð gjörðist ein høgur maður í India – ein bramin – so gripin av gleðiboðskapinum um Jesus Krist, at hann tók við kristindóminum.

Men hvussu nógv mátti hann ikki lata, tá ið hann varð doyptur! Alt, hann átti, varð tikið frá honum. Kona og børn rýmdu frá honum. Ongin í ættini vildi longur kennast við hann. Fyri teimum var hann deyður.

“Ert tú førur fyri at bera alt hetta?” spurdi onkur.

“Ja, hetta spyrja mong meg,” svaraði hann, “men ongin spyr meg, um eg eri førur fyri at bera hesa stóru gleðina, sum eg nú havi fingið. Eg beri í hjarta mínum eina gleði, síðani eg lærði Jesus at kenna, sum er nógv, nógv størri enn sorgin um hetta, sum eg mátti fara frá – og hesa gleðina kann ongin taka frá mær.”

t. týddi.

Kvirra

Peter Larsen

Eg eri ikki vaksin upp í einum serliga kristiligum heimi. Men sæð í bakspeglinum meini eg kortini, at foreldur míni bóru seg at sum kristin, kanska uttan sjálv at vita av tí, men tey gingu ikki oftari í kirkju enn danir flestir.

Eg var nokk so ungur drongur, tá ið eg fekk kennskap til kristindómin. Eg gjörðist skóti og fór at ganga til FDF. Har lærdu vit góðar, gamlar skótadygdir so sum fyrstuhjálp, knobb, legubál, og so endaði kvøldið við einari andakt at styrkja teg til heimleiðina.

Eg var vorðin hjálparmaður hjá patruljufóranum, og hann var ikki serliga hugaður at halda hasar andaktirnar, so tað mátti eg átaka mær. Rættiliga skjótt fór mær at dáma hetta væl. Reiðiliga nógv spennandi var at finna í Nýggja Testamenti, haðani vit tóku tær flestu søgurnar.

Í 1977 var eg so heppin at fáa móguleikan at luttaka á einum skeiði í Svøríki fyri patruljufórarar. Tá var eg 15 ára gamal.

Eg minnst ikki so nógv av teimum vanligu evnunum, sum vit fóru ígjøgnum hetta vikuskiftið; men tað var eitt, sum stendur so sólarklárt fyri mær. Vit vóru savnað fyrrapart sunnudag, og á skránni stóð andakt. Lærarin vildi, at vit

skuldu læra at meditera. Í somu lötum hugsaði eg, at hetta mundi vera okkurt úr ný-átrúnaði, sum eg als ikki vildi hava nakað við at gera, men lærarin helt uppá, at kristin meditatióin eisini var til.

Vit vórðu send yvir í kirkjuna, har hann bað okkum vera tann komandi hálva tíman.

Har hendi einki. Eingin tónleikur. Eingin tala. Einki. Vit skuldu bara savna tankarnar um Jesus og royna at síggja ella kanska heldur merkja, um vit ikki komu Honum nærri.

Eg skal viðganga, at eg enn var mistrúgvín, tá ið eg setti meg niður í kirkjuni, men á ein ella annan hátt eydnaðist tað mær kortini at venda tonkunum móti Jesusi.

Beint har, mitt í kvirruni, ivaðist eg bráðliga ikki í, at Jesus sanniliga var hjástaddur. Beint í kvirruni í kirkjurúminum. Eg kundi sjálvandi hvørki síggja ella nema við hann, men eg ivaðist onga lötum í, at Jesus rætti hondina út eftir mær.

Tað hendi ikki meir, men frá tí degi var eg ikki í iva um, at Jesus veruliga var til. Tað vóru ikki bara nakrar góðar søgur, vit søgdu børnunum. Tað var vordíð veruleiki fyri mær.

Tað var ein heilt einastandandi heit og trygg kensla, sum kom at broyta lív mitt.

Tað eru mangir mátar at mæta Gudi, og Gud mætir okkum, hvørjum einstökum, upp á tann mátan, sum hóskar okkum best. Hetta var mitt fyrsta mæti við Gud.

Effie Campbell umsetti.

Hví?

Spurnarorðið hví er nýtt meira enn 370 ferðir í Bibliuni. Móses, leiðari fólksins, vendi sær til Harrans og segði: “Hví gert tú so illa við hetta fólk? Hví hevur tú tá sent meg?” (2.Mós. 5,22). Hann setti spurnartekin við, hvussu Gud leiddi fólkið, og hann var í iva um ætlanina við sínum egna lívi.

At liva er at liva við gátunum. Hevur tú nakrantíð fingið eina einastu frágreiðing um, hví okkurt ávíst hendi?

Guds fólk livir av lyftum frá Gudi, ikki av frágreiðingum. Vit líta á, at tað, sum Gud hevur víst av kærleika sínum í Kristi, og sum hann hevur talað viðvíkjandi hini ævigu frelsuni, er vert at líta á. “Tí at í vónini eru vit vordin frelst; men ein vón, ið sæst, er ikki vón, tí at hvør vónar tað, sum hann sær?” (Róm. 8,24).

Áhaldni

Eitt ævintýr er um ein snigil, sum ein kaldan dag í juni fór undir ferðina upp í eitt súreplatræ. Meðan hann var á veg upp, stakk ein maðurur hövdið út ígjøgnum bærkin og kom við sínum vísu ráðum:

“Tú oyðslar burtur kreftir tínar. Ikki eitt einasta súrepli er har uppi.”

Snigilin helt kortini fram seinu ferð sína uppeftir og svaraði: “Tá ið eg eri uppkomin, verða súreplir har.”

Tíbetur er tað ikki bara hjá smákyktunum, **at tað verður satsað í trúgv og úthaldni**. Í røktar- og umsorganar-uppgávum, í undirvísing og stimbran er tað gott, at onkur hevur visjónir til at síggja málið, sum ein dag fer at koma til sjóndar.

Paulus bað fyri teimum fyrstu kristnu, **at tit verða styrktir við allari kraft eftir dýrdarmátti hansara til alt tolmóð og langmóð. (Kol.1,11).**

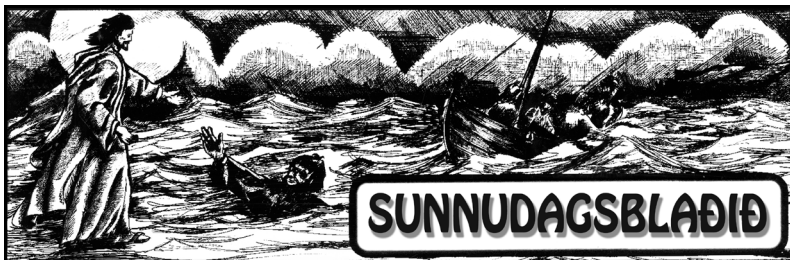
Jesus – Guds offurlamb

Einaferð var eingin synd, óndskapur, einki hatur, kríggj og ongar sjúkur á jørð. Alt var friður og semja. Men ein dagin smeyg slangan – hin óndi djevulin – sær inn í Edens urtagarð. Tá vendu menniskjuni sær burtur frá Gudi og fylgdu djevlinum, tá komu synd, sorg, sjúka og hatur inn í verðina. Men Gud elskaði verðina og vildi frelsa hana og gera bót fyri menniskjuni, sum høvdu syndað. Tá sendi hann Jesus, sum gjørdist Guds offurlamb. Gud sendi ikki eina bók, eina religión, eitt ritual, tá ið hann skuldi frelsa verðina. Hann sendi ein mann – ein persón, Jesus, Guds son, sum gjørdist okkara staðgongumaður og tók á seg allar okkara syndir, sjúkur og revsing – so at vit sleppa undan. Av tí at hann tók okkara syndir, kunnu vit verða grødd.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum.

Adressan er: **www.jesus4all.dk**

Nr. 18

28. august 2016

76. árg.

Ein privatsak

Er kristindómur ein privatsak? Ja, það er hann jú! Hann er so privatur, at ongin kann trúgva fyri ein annan. Hann er ein sak millum tann livandi Gud og hvørt einstakt menniskja.

Er kristindómur ein privatsak? Tað veldst um, hvat ið sipað verður til við orðinum privatsak. Á ein hátt kann kristindómur aldri gerast ein privatsak! Hvat høvdu vit t. d. hugsað um ein, sum hevði funnið heilivágin, sum kundi grøða krabbamein, men sum ikki vildi siga tað fyri nøkrum. Hevði hann ikki borið seg bæði løgið og ljótt at? Men kristindómur er heilivágur móti tí, sum er nógvar ferðir verri enn bæði sjúka og deyði. Hann er heilivágur móti endaleysari glatan og móti botnleysum vónloysi.

Hevði tað so ikki verið bæði ónatúrligt og ónt, um ein “helt trúgv sína fyri seg sjálvan?”

Ein drápsmaður hevði man harvið verið.

Tí eru tað eisini fyri Paulusi ápostli tvey ting, sum hoyra saman: eitt hjarta, sum trýr – og ein muður, sum ikki skammast við trúgv sína: “Tí at um tú játtar við munni tínum, at Jesus er harri, og trýrt í hjarta tínum, at Gud vakti hann upp frá deyðum, tá skalt tú verða frelstur.”

At vera frelstur merkir ikki at vera tryggjaður móti mótgongd. At vera frelstur merkir at vera komin inn í tað ríkið, har mótgongd ikki endar við undirgangi.

*Hann á krossinum aleina
øll mín vón og gleði er;
hvat so aðrir vilja meina,
hann hjá mær av øllum ber.
Ongin tann, ið nevnast kann,
gjørði mær so stórt sum hann.
Hann kann meg við Gud sameina,
hann á krossinum aleina.*

Gud er hin sami

Gud er hin sami í dag sum í forðum. Hann broytist ikki. Hjá honum er ikki umskiftingarskuggi, sigur Bíblían. (Jákup 1,17) Hansara kraft er hin sama, hon tódnar og svinnur ikki í brúki. Tað, sum hann gjørði fyrr, ger hann enn í dag.

Vit lesa í 1. Kongab. 17 um Elia, sum var sendur til Ákab at siga, at tað skuldi ikki regna, og ei heldur skuldi døggin falla, líka til Harrin segði til, tí tey vóru so ógudilig. Og so varð. Men Harrin syrgdi fyri sínum profeti. Elia fekk boð um at fara til áanna Krit. Hann skuldi drekka vatn úr ánni, og Harrin gav ravnunum boð um at bera honum mat. Tað í sær sjálvum er eitt undur, tí ravnur er rovfuglur, og tað natúrliga var, at ravnarnir ótu kjøtið sjálvir.

Eg tosaði herfyri við ein trúgvandi mann úr Eysturoynni, sum plagar at tala. Hann segði mær, at tá ið hann var yviri í Amerika, hitti hann ein russara. Russarin var ”ein kristin rokkari” við síðum hári; men hann elskaði Jesus. Hann hevði búð í Russlandi undir kommunismuni og smæddist ikki fyri at vitna. So varð hann tikin og koyrdur á eitt sálarsjúkahús, tí hann skuldi umskúlast. Teir ráðandi hildu, at ein, sum trúði á Jesus, mátti vera svakur.

Henda viðgerðin hjálpti einki. So koyrdu teir hann í fongsul. Hann var settur í ein kliva, har hann skuldi vera einsamallur, og teir góvu honum ongan mat. Ætlanin hjá teimum var, at hann skuldi svøлта íhel. Men Gud greip inn. Hvønn dag kom ein rotta inn í klivan og legði ein ost frá sær og fór so avstað aftur. Maðurin át ostin og kláraði seg væl. Gud kundi ikki senda honum ravnar, sum hann gjørði við Elia. Nei, ein rotta kann gnaga seg gjøgnum ein vegg, tað kann ein ravnur ikki. At enda eydnaðist tað manninum at flýggja yvir til Amerika.

Hatta er Gud. Einki er ógjørligt hjá honum, avgjørt einki!

Effie Campbell umsetti.

Eitt stríð um lív títt

Eitt stórt stríð stendur um lív títt. Hetta er ekki eitt stríð um framgongd og viðgang, ella um fátækradømi ella ríkidømi, ella um tú skalt giftast ella ikki. Tað er eitt stríð um lív okkara. Lucifer, hin óndi, hatar øll menniskju. At verða hataður av honum er ein hørd lagna, tí hann hevur eitt stórt ynski – at trýsta okkum niður og oyðileggja okkum. Hann hatar okkum.

Men takk og lov, at tað er ein onnur síða, sum kemur okkum til hjálpar. Gud vil bjarga okkum og verja okkum, tí hann elskar okkum. Hetta gevur tær eitt val í lívi tínum. Hvørjum vilt tú fylgja? Vilt tú fylgja honum, sum er faðir at øllum fjanti og fjasi, vesaldómi, neyð og eymd? Honum, sum vil bróta niður hjúnalag títt? Honum, sum vil herja á børn tíni, tí hann hevur bara eitt endamál, hann vil, at alt skal miseydnast hjá tær. Hann roynir av øllum alvi at fáa teg at skjóta við síðuna av tí, sum er málið við lívi tínum. Hann vil fegin, at tú ikki skalt hoyra sannleikan og velja rætt.

Samstundis er tað ein annar, sum hyggur eftir tær hvønn dag. Tað er Harri friðarins, bjargingarmaður okkara og Kongur konganna. Hann er nær hjá tær, hvar enn ið tú ert. Hann er til reiðar at koma inn til tín, um tú letur hjartað upp og bjóðar honum inn. Um tú vilt hava eitt spennandi lív, vel so at liva fyri Jesus.

Effie Campbell umsetti.

Bið, meðan sólin skínur

Einaferð var ein lítill genta, sum æt Trina. Hon var altíð so bangin, tá ið toran gekk. Mamma hennara segði, at hon skuldi biðja, tá ið hon gjørdist bangin.

Ein dagin var ódnarveður. Toran gekk, og snarljósini skygdu, og himmalin var myrkur. Tá ið veðrið var batnað, kom Trina til mammu sína og segði: “Tað hjálpir ikki at biðja, tá ið toran gongur.”

“Ja, so veit eg onki annað at siga tær, enn at tú skalt biðja, tá ið sólin skínur,” segði mamma hennara, “kanska hvørvur óttin tá.”

Hin lítla gentan gjørdi, sum mamma hennara hevði lært hana. Næstu ferð, tá ið toran gekk, segði Trina brosand: “At biðja, meðan sólin skínur, er tað allarbesta, tí nú eri eg ikki bangin longur.

Liva vit okkara bestu og ljósastu dagar við Gudi, so óttast vit ikki, tá ið teir myrku dagarnir koma.

t. týddi

Fleiri eru við okkum

Hevur tú lisið frásøgnina um, hvussu Gud brúkti Gideon fyri at vinna á midianittum? Hann valdi yngsta drongin í fátækastu familjuni í Ísrael. Men áðrenn Gud læt Gideon fara í bardaga ímóti 135000 midianittum, minkaði hann herin niður í 300 mans. Hetta var ein øgiligur munur, men ísraelsmenn vundu. Hví hendi tað? Tí Gud vildi læra fólkið bara at líta á hann.

Um tú upplivir avmarkingar og veikleikar, kanst tú hugsa, at Gud kanska ætlar at læra teg okkurt. Um tú ikki onkuntíð rennur teg móti múrinum, fert tú ongantíð at sanna, hvussu tann altvalandi leiðir teg ígjøgnum. Hann hevur ein ósjónligan einglaher at hjálpa tær.

Ein tænarari var einaferð bangin fyri at teir vóru ov fáir. Tá gav Elisa honum hetta klassiska svarið: **“Óttast ikki, tí at teir, ið við okkum eru, eru fleiri enn teir, ið eru við teimum!”**

Guds orð

Tað er av alstórum týðningi at lesa Guds Orð hvønn dag. Hoyr:

1. “Um tit verða verandi í orði mínum, eru tit av sonnum lærusveinar mínir.” Jóh. 8,31.

2. “Tann, sum er av Gudi, hoyrir Guds orð.” Jóh. 8,47.

3. “Sanniliga, sanniliga sigi eg tykkum: Um nakar varðveitir orð mítt, skal hann um aldur og allar ævir ikki síggja deyðan.” Jóh. 8,51.

e.c. ums.

Sunnudagsblaðið er nú eisini at finna á alnetinum á føroyskum, donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlondum frá hesum.

Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

28. aug.	Tekstur: Luk.8,40-42+49-56;	bíbliuorð: Luk.8,50b
4. sept.	Tekstur: Jóh.6,1-15;	bíbliuorð: Jóh.6,35
11. sept.	Tekstur: 1.Mós.3,1-13+23-24;	bíbliuorð: Róm.7,19

Útgevandi: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74